

ligere Standpunkt: Jeg anser Kjøbenhavns Befæstning for at være en altfor kostbar Forretning og for at være aldeles utilstrækkelig til at værgede det danske Riges Selvstændighed. Den ærede Minister gaar ud fra, at, saa længe Kjøbenhavn ikke er indtagen, saa behøver Danmark ikke at slutte Fred. Men da vi havde Krigen i 1864, saae vi ingen Fjender paa Sjælland, og dog medførte den fjendtlige Bemægtilgelse af Sylland alene, at vi sluttede Fred. Jeg tør paastaa, at, dersom det Tilfælde indtraffer, som supponeres i den ærede Ministers Forslag, navnlig at Lybfland besætter Sylland og tilmed Fyn, saa ville Kjøbnerne blive nødte til at slutte Fred uden at underlæste sig en Krig paa Sjælland. Det er allerede antydnet her under Forhandlingerne af en anden æret Taler, at, naar vi ville udvikle vor militære Stilling, saa maa vi tage Hensyn til, hvad vi selv have oplevet i vor Tid, og ikke fordybe os i, hvad der er sket i andre Lande. Kunde Danmark ikke holde sig i Krigen mod Lybfland i 1864, kjøndt Lybfland dengang ene havde besat Halvøen og ikke endnu var kommen til Fyn, kunne vi heller ikke gjøre det i Fremtiden. Den ærede Minister vil opstille et Skinforsvar for Sylland, et Forsvar, som skal forsvinde, forinden Fjenden kan naae det, og deri erklærer mærkværdig nok den ærede Rigsdagsmand for Veile Amts 2den Valgkreds sig ogsaa enig. Men jeg turde udbede mig Oplysninger om, hvorledes den ærede Minister kan være sikker paa at faae den Styrke, som han efterlader i Syllands, bort fra Vendehjæl. Forsvarsplanen gaar jo nemlig ud paa, at Styrfen skal frelse sig op Nord paa, over Limfjorden. Den ærede Marineminister erklærede os, at selv under en Krig med Lybfland er han ikke Hæren i vore Farvande; men hvorledes vil den ærede Krigsminister da kunne faae denne Styrke over til Verne? Jeg ønskede, at den ærede Minister vilde forklare os, hvilke Midler han mener at have dertil. Feltforsvandsninger maa dog kunne forsvare Puncter i Sylland, lige saavel som de kunne forsvare Kjøbenhavn, og det er derfor efter min Mening en stor Feil, at den ærede Minister ikke har et Enten-Eller i sin Plan, enten et Forsvar af Sjælland, naar Angrebet sker der, eller et Forsvar af Sylland, naar Angrebet kommer der. Dersom vi ikke have en saadan Bevægelighed i vor Hær, forstaar jeg ikke, hvorledes den ærede Minister kan tilsikre os, at vi i mindst 24 Timer kunne have Hæren samlet paa hvilket som helst Sted paa Sjælland, hvor Landgang befrægtes. Dersom det kan ske, maa det jo ogsaa kunne ske under sædvanlige Forhold, at Hæren kan samles i Sydjylland ligesom i 1864 og søge at holde de Rester af den danske Stat, der endnu ere tilbage, sammen. Dette Enten-Eller er efter min Opfattelse en fuldstændig Nødvendighed, saa længe vi endnu have en Del af Landet liggende

paa Kontinentet. Det kan kun lidt nytte os, at den ærede Rigsdagsmand for Veile Amts 2den Valgkreds fortæller os, at han er jydsk Rigsdagsmand, og tror, at vore Landsmænd der skulle være tilfredse med at komme under tydsk Hæredomme i Maaned; thi Kjøbenhavn kan jo holde sig længe, naar der ingen Fjende er paa Sjælland. Jeg siger derfor, at den Plan, som den ærede Minister fremlægger, og som den ærede Rigsdagsmand for Veile Amts 2den Valgkreds bifalder, strider mod vor Tids Historie her i Landet, og at den er uforenelig med Landets nuværende Stilling. Da Hæloven var for her i 1867, kom den vel forberedt ind i Thinget efter at være drøftet lige ovenpaa en Krig, da det stod i Alles friske Minde, hvad vi vare istand til at udrette, og hvad vi kunde levere til Landets Forsvar, og de Officerer, som den Gang deltog i Drøftelsen, vare deres Enne fuldstændig mægtige. Da denne Hærløve blev vedtagen, blev det jo sagt af dem, der understøttede den, at vi nu havde et saa godt Forsvar, som vore Forhold tillode, og den daværende Ordfører, der jo i 20 Aar havde været en Bærer af den nationalliberale Politik, sagde os, at vi nu vare saa stærke, at man udenlandsfra vilde komme og søge vor Alliance. Ja, man kom og søgte en Alliance, men hvor nær var det ikke ved, at det havde kostet Danmarks Riges Tilværelse. Vi have jo her i Salen den Mand, der dengang var Conseilspræsident. Dersom han vilde fortælle os, hvad der dengang skete, kunde det vel være, at man vilde komme til at slaa Lidt af paa den militære Storpolitik med de 400,000 Kombattanter, som den ærede Rigsdagsmand for Veile Amts 2den Valgkreds nu vil have i Felten. Den Alliance, der dengang tilbødes os, var med en Stormagt, og dersom der nu atter kom et Tilbud fra en Stormagt; naar der skal være Krig, skulle vi saa gaa ind paa denne Alliance, ere vi stærke nok dertil, naar vi have faaet denne Lov, som Krigsministeren nu tilbyder os? Jeg tror det ikke, og selv om vi faae de 15,000 Kombattanter mere, hvad betyder det saa i en Krig, hvor en europæisk Stormagt er imod os. Jeg tror derfor, at alle de Taler, som her opstilles, lige fra de bestedne 30,000 Mand op til Koldingrigsdagsmandens 400,000, ikke ere Andet end Nøget, der slet ikke kan opretholde Danmark. En Maanedes Forsvar siger den ærede Minister, at vi kunne gjøre; men kan det opretholde vort Land? Bør vi virkelig ofre saa store Midler, som her kræves baade af Penge og Mandskab, for at kunne føre Krig en Maaned, og saa ligge under? Jeg tror det ikke. Naar jeg her udtaler mig, er det, fordi dette Tidspunkt, efter min Mening, er det rette Dieblit til at bekjende vor Lidenshed og vor Svaghed og til at sige, at vi netop skulle gjøre os smaa, som vi ere, og ikke store, som vi aldrig blive. Man vil her efter begge de ærede Mini-